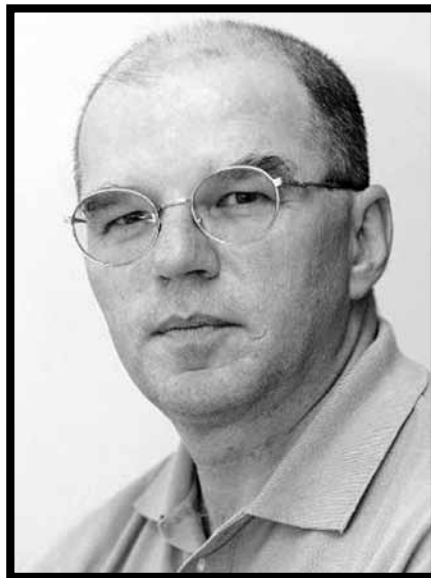

V spomin dragemu kolegu in prijatelju Janezu Kolencu

(1955–2012)

✉ Bogomir Novak

Vse nas je pretresla tragična vest o njegovi prezgodnji smrti 10. maja letos. Za njim je nastala vrzel v njegovi družini in kolektivu. Na Pedagoškem inštitutu je bil več kot dvajset let predan raziskovalec na področju vzgoje in izobraževanja. Proučeval je politično kulturo in komunikacijo, državljansko vzgojo, uporabo računalnikov v šoli, dosežke nove devetletke, motivacijo učencev za likovni pouk, kritično mišljenje in učenje, poklicno izobraževanje, dualni sistem, raziskovalno metodologijo ... Bil je tudi odličen sogovornik: razumevajoč, empatičen, uslužen. Nič človeškega mu ni bilo tuje in z ničimer mu ni bilo prizaneseno. Razdajal se je na nevarnih koordinatah strokovnega sveta. Morda je to naključje, sinhronija, da je preminil v svojem 57. letu in prav v trenutku, ko se tudi Pedagoški inštitut ponovno bori za svoj obstoj.

*Včeraj si še bil in danes te več ni.
Del tvoje biografije je že del moje avtobiografije,
po dnevu zmage pride dan spomina,
v njem ni sama sivina.
Bilo je mnogo norosti in bolečine pred obzorjem modrosti in vedrine.
To, za kar si ti že dotrpel, hočemo še doživeti.
In to, kar si doprinesel, prenašamo na rodove zanamcev.
Zbrano še zbiramo, napisano še prebiramo.*

*Pod bremenom težkih bojev se je
strlo tvoje utrujeno srce.
Nemirno je bilo, stran od življenja je bežalo,
dokler ni našlo pokoja in večnega miru,
ko je k Tebi, Gospod, pribežalo. ■*